

Poznań, 25 listopada 2018 r.

Prof. zw. dr hab. Jacek Sobczak
Prodziekan Wydziału Prawa
Uniwersytetu Humanistycznospołecznego SWPS
w Warszawie

Opinia

**w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora nauk prawnych dr hab.
Maciejowi Rogalskiemu, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego**

1. Ocena działalności dydaktyczno – organizacyjnej

Dr hab. Maciej Rogalski, będący obecnie profesorem nadzwyczajnym na Wydziale Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego w Warszawie, kieruje istniejącą na tym Wydziale Katedrą Prawa Administracyjnego, w której zatrudnionych jest, łącznie z nim, siedem osób, w tym trzech profesorów nadzwyczajnych oraz czterech doktorów. Opiniowany ukończył w 1990 r. wyższe studia prawnicze w systemie stacjonarnym, na kierunku prawo na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej filia w Rzeszowie, uzyskując tytuł zawodowy magistra prawa. Jeszcze w czasie trwania studiów w grudniu 1989 r. został zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Karnego, kierowanej wówczas przez profesora dr hab. Z. Sobolewskiego, na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej filia w Rzeszowie. Pracę naukową łączył ze zdobywaniem kwalifikacji zawodowych. W latach 1990-1992 odbył pozaetatową aplikację sądową w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie, zakończoną egzaminem sędziowskim zdany we wrześniu 1992 r. Po zdaniu tego egzaminu Opiniowany podjął pracę w charakterze inspektora wojewódzkiego w Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie. Wkrótce potem, w okresie od kwietnia do maja 1993 r. uczestniczył w kursie do rad nadzorczych, zorganizowanym przez Ministerstwo Przekształceń Własnościowych, zakończonym pomyślnie zdany egzaminem w maju 1993 r. W listopadzie 1993 r. zdał egzamin radcowski, przeprowadzany przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Rzeszowie. Jednocześnie, począwszy od marca 1993 r. do maja 1994 r. orzekał jako członek Kolegium Odwoławczego przy Sejmiku Samorządowym Województwa Rzeszowskiego. Następnie, od października 1993 r. do maja 1994 r. pracował na stanowisku dyrektora i zastępcy dyrektora Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa Oddział w Rzeszowie.

W czerwcu 1994 r. uzyskał stypendium East-Central European Scholarship Uniwersytetu Georgetown w Washingtonie, USA. Wyjazd na Uniwersytet poprzedzony został kursem przygotowawczym z języka angielskiego, prowadzonym od czerwca 1994 r. do grudnia 1994 r. na Uniwersytecie Śląskim w Cieszynie, zakończonym zdaniem egzaminem. W Stanach Zjednoczonych Opiniowany przebywał od stycznia 1995 r. do lipca 1995 r. i tu ukończył Business Administration w Le Moyne College, Syracuse, USA.

Jednocześnie z podjętymi działaniami Opiniowany zbierał materiały do pracy doktorskiej *Zasada niezawisłości sędziowskiej w polskim procesie karnym*, której promotorem był prof. zw. dr hab. Zbigniew Sobolewski. W dniu 24 czerwca 1997 r. uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej uzyskał stopień doktora nauk prawnych w zakresie prawa. Recenzentami w przewodzie byli prof. zw. dr hab. Tomasz Grzegorzczuk, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego oraz prof. zw. dr hab. Edward Skrętowicz, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (kserokopii dyplomu doktorskiego brak w przedłożonej dokumentacji).

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych Opiniowany został z dniem 1 października 1997 r. zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Karnego Procesowego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej Filia w Rzeszowie. Po przekształceniu Filii w Rzeszowie w samodzielny uniwersytet, co nastąpiło na mocy ustawy Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 2001 r., pracował w Zakładzie Prawa Karnego. Jednocześnie zbierał materiały do habilitacji, którą uzyskał w oparciu o rozprawę *Przesłanka powagi rzeczy osądzonej w procesie karnym* uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie z dnia 30 listopada 2006 r. Recenzentami w przewodzie byli prof. zw. dr hab. Tomasz Grzegorzczuk, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego, prof. zw. dr hab. Romuald Kmiecik, Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, prof. zw. dr hab. Kazimierz Marszał, Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego, prof. zw. dr hab. Stanisław Stachowiak, Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (przedstawiona dokumentacja nie zawiera kserokopii dyplomu habilitacyjnego).

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego Opiniowany został zatrudniony w Katedrze Prawa Karnego w Wyższej Szkole Prawa i Administracji w Przemysłu Zamiejscowy Wydział Prawa i Administracji w Rzeszowie. Na tym stanowisku pracował do końca września 2010 r., a następnie podjął pracę jako profesor nadzwyczajny w Europejskiej Wyższej Szkole

Prawa i Administracji w Warszawie, w której był zatrudniony do września 2011 r. W październiku 2011 r. podjął prace na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Uczelni Łazarskiego w Warszawie, gdzie kieruje Katedrą Prawa Administracyjnego. Obecnie, począwszy od 2018 r. jest **rektorem** tej Uczelni.

Pracując w Uczelni Łazarskiego dr hab. Maciej Rogalski prof. nadzw. tej uczelni był przez dwie kadencje rzecznikiem dyscyplinarnym dla pracowników naukowych tej Uczelni, dyrektorem Instytutu Prawa Nowych Technologii, opiekunem kierunku Prawo w Biznesie, członkiem Senatu tej Uczelni.

Niezależnie od pracy naukowej Opiniowany **pracował jako radca prawny**, prowadząc własną kancelarię prawną. Jako prawnik pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji, był: kierownikiem Sekcji Prawnej Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa Oddział w Rzeszowie od lipca 1995 r. do kwietnia 1997 r.; dyrektorem departamentu prawnego, Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. ERGA GSM w Warszawie od września 1998 r. do kwietnia 2005 r.; zastępcą dyrektora generalnego Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. ERGA GSM w Warszawie od września 2000 r. do kwietnia 2005 r.; zastępcą dyrektora departamentu prawnego, Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. ERGA GSM w Warszawie od kwietnia 2005 r. do grudnia 2006 r.; dyrektorem ds. prawnych, Polska Telefonia Komórkowa sp. z o.o. w Warszawie, Orange, od stycznia 2007 r. do czerwca 2007 r.; dyrektorem pionu współpracy regulacyjnej, Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie od czerwca 2007 r. do października 2011 r.; członkiem zarządu ds. prawnych, ochrony danych osobowych i zarządzania zgodnością od listopada 2011 r. do grudnia 2015 r.; od września 2003 r. do kwietnia 2011 r. pełnił funkcję v-ce prezesa w Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji w Warszawie; począwszy od 2016 r. prowadzi kancelarię radcowską Dworzyński Rogalski.

Niezależnie od wspomnianego wyżej stypendium Uniwersytetu Georgetown, kursu na Uniwersytecie Śląskim Filia w Cieszynie oraz kursu w Le Moyne College dr hab. Maciej Rogalski odbył **staże zagraniczne**: na Uniwersytecie Pavol Jazef Safarik w Koszycach, Słowacja, w październiku 2017 r., gdzie przeprowadził cykl wykładów z zakresu problematyki odnoszącej się do kontroli korespondencji i podsłuchu oraz na Uniwersytecie w Liege, Belgia, w kwietniu 2018 r., gdzie poprowadził wykład dotyczący ingerowania w wolność komunikowania. Ponadto w październiku 2018 r. w ramach programu Erasmus+ przebywał na stażu na Uniwersytecie de Catila-La Mancha w Toledo w Hiszpanii. Odbył także **staże w uczelniach krajowych**, a mianowicie w: Zakładzie Prawa Karnego Instytutu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk w Warszawie w okresie od 1 marca do 28 kwietnia 2017 r., wygłaszając wykład *Kontrola korespondencji w procesie karnym* oraz w Katedrze

Postępowania Karnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w dniach od 6 listopada do 18 grudnia 2018 r. wygłaszając m.in. wykład *Tajemnica korespondencji i ochrona danych*.

Opiniowany **przewodził szeroką działalność dydaktyczną**. Jeszcze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej Filia w Rzeszowie, a później po przekształceniu tej Filii na Uniwersytecie Rzeszowskim przewodził ćwiczenia z postępowania karnego na studiach stacjonarnych, a następnie wykłady z prawa karnego na studiach niestacjonarnych. Będąc zatrudniony na Wydziale Prawa i Administracji Wyższej Szkoły Prawa i Administracji w Rzeszowie wykładał prawo karne na studiach niestacjonarnych oraz kierował seminariami dyplomowymi z zakresu postępowania karnego oraz prawa karnego. Pracując na Uczelni Łazarskiego przewodził wykłady z prawa karnego, prawa karnego gospodarczego, podstaw prawa karnego i prawa wykroczeń, prawa wykroczeń, prawa telekomunikacyjnego oraz prawa ochrony środowiska, a także prawa kontroli państwowej na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych. Ponadto przewodził seminaria dyplomowe i magisterskie z prawa karnego oraz seminaria doktoranckie z prawa karnego i prawa karnego procesowego. W 2017 r. i w 2018 r. w ramach doskonalenia zawodowego radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie przewodził zajęcia z zakresu ogólnego rozporządzenia o ochronie danych.

Opiniowany **ma istotny wkład w kształcenie młodej kadry naukowej**. Był promotorem w trzech zakończonych pozytywnie przewodach doktorskich, na Wydziale Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego:

- Zuzanny Łaganowskiej *Dostęp telekomunikacyjny*, zakończonym uchwałą w sprawie nadania stopnia doktora z 18 stycznia 2017 r. (recenzentami w przewodzie byli prof. zw. dr hab. Stanisław Hoc UO, dr hab. Zbigniew Czarnik UMCS, dr hab. Arkadiusz Lach UMK).
- Sławomira Kudrelka *Umorzenie rejestrowe dochodzenia w polskiej procedurze karnej*, zakończonym uchwałą w sprawie nadania stopnia doktora z 8 lutego 2017 r. (recenzentami w przewodzie byli prof. zw. dr hab. Katarzyna Dudka UMCS, dr hab. Piotr Sowiński Uniwersytet Rzeszowski)
- Izabeli Pączek *Konsensualizm w polskim procesie karnym*, zakończonym uchwałą w sprawie nadania stopnia doktora z 13 czerwca 2018 r. (recenzentami w przewodzie byli prof. zw. dr hab. Paweł Wiliński UAM, dr hab. Arkadiusz Lach UMK).

Ponadto jeszcze jedna osoba ma wszczęty przewód doktorski, którego promotorem jest Opiniowany, a 14 dalszych osób pod jego kierunkiem przygotowuje rozprawę doktorską.

Dr hab. Maciej Rogalski był też **recenzentem w dwóch przewodach habilitacyjnych**: dr Marleny Wach, której Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego uchwałą z dnia 20 kwietnia 2015 r. odmówił nadania stopnia doktora habilitowanego (Opiniowany przedstawił w tym przewodzie opinię pozytywną, a w autoreferacie na s. 42 zaliczył przewód dr Marleny Wach do przewodów zakończonych nadaniem stopnia doktora habilitowanego) oraz w przewodzie dr Anny Błachnio-Parzych w związku z pracą habilitacyjną *Zbieg odpowiedzialności karnej i administracyjno karnej jako zbieg reżimów odpowiedzialności represyjnej* uchwałą Instytutu Nauk Prawnych PAN z dnia 9 czerwca 2016 r.

Ponadto **recenzował pięć prac doktorskich**, w których postępowanie zakończyło się nadaniem stopnia doktora nauk prawnych, a mianowicie:

- Marty Tużnik *Postępowania szczególne w postępowaniu karnym skarbowym*, uchwała Rady Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego z 28 listopada 2012 r.
- Małgorzaty Zimnej *Jawność postępowania w polskim procesie karnym* uchwała Rady Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego z 8 maja 2014 r.
- Grzegorza Kwietnia *Model postępowania przygotowawczego w procesie karnym* uchwała Rady Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego z 11 marca 2015r.
- Bartłomieja Kowalskiego *Przestępczość w bankowości elektronicznej* uchwała Rady Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego z 24 marca 2017 r.
- Cezarego Golika *Skierowanie postępowania przygotowawczego przeciwko określonej osobie w postępowaniu karnym* uchwała Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego z 27 marca 2018 r.

Opiniowany w autoreferacie wskazuje, iż był recenzentem w jeszcze dwóch przewodach doktorskich, a mianowicie: mgr Agnieszki Kołodziejczyk i mgr Mateusza Radzińskiego. W stosunku od pierwszej z nich według autoreferatu przewód i publiczna obrona miała mieć miejsce 4 czerwca 2012 r. na Wydziale Prawa i Administracji UMCS. W odniesieniu do drugiego przypadku 18 marca 2016 r. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego. Jednak baza OPIPIB Nauka Polska – Ludzie Nauki nie wykazuje aby takie przewody zakończyły się pozytywnymi uchwałami i aby wspomnianym osobom nadano stopnie doktora nauk prawnych.

Z treści autoreferatu wynika, że Opiniowany jest jeszcze recenzentem w dwóch kolejnych, niezakończonych jeszcze przewodach doktorskich.

Dr hab. Maciej Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego kierował od listopada 2015 r. do listopada 2016 r. zespołem badawczym realizującym krajowy projekt badawczy poświęcony gromadzeniu i udostępnianiu danych telekomunikacyjnych, który uzyskał finansowanie w drodze konkursu krajowego w oparciu o decyzję Narodowego Centrum Nauki o finansowanie projektu badawczego p.t. *Gromadzenie i udostępnianie danych telekomunikacyjnych z zakresu badań podstawowych w ramach programu OPUS* (projekt badawczy Nr 2015/17/B/HS5/00472). Ponadto uczestniczy w międzynarodowym projekcie badawczym *Cooperation duties of ICT companies in criminal investigations* finansowanym ze środków Unii Europejskiej – prowadzonym przez Uniwersytet w Liege, Belgia od czerwca 2017 r. do czerwca 2019 r. Opiniowany przygotowuje część raportu poświęconego Polsce w zakresie współpracy międzynarodowej w wykorzystywaniu dowodów elektronicznych na potrzeby postępowań karnych w krajach UE oraz USA.

Dr hab. Maciej Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, jest człowiekiem bardzo aktywnym na polu **działalności redakcyjnej i wydawniczej**. Był członkiem rady eksperckiej kwartalnika „Prawo i Regulacje”, członkiem rady programowej „Kwartalnika Antymonopolowego i Regulacyjnego” oraz periodyku „Informacja w Administracji Publicznej”. Jest recenzentem: „Wojskowego Przeglądu Prawniczego”, „Kwartalnika Antymonopolowego i Regulacyjnego”, „Ius ed Administratio”, „Ius Novum”, „Studia i Analizy Sądu Najwyższego”. Ponadto po habilitacji był recenzentem wydawniczym 11 monografii, w tym 5 prac habilitacyjnych.

Opiniowany aktywnie uczestniczy w licznych konferencjach naukowych zarówno międzynarodowych, jak i ogólnopolskich oraz krajowych o znaczeniu regionalnym. Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego wziął udział w 74 konferencjach naukowych i 12 konferencjach międzynarodowych, wygłaszając na każdej z nich referat lub uczestnicząc w panelach dyskusyjnych. Ponadto wziął udział bez referatu dodatkowo w 38 konferencjach naukowych. Taka aktywność jest rzadko spotykana w środowisku naukowym i godna podziwu i szacunku, gdyż łączy ją dr hab. M. Rogalski z poważnymi funkcjami organizacyjnymi, będąc między innymi rektorem Uczelni i kierownikiem katedry i znaczącym dorobkiem publikacyjnym.

Szacunek budzi także praca Opiniowanego w zakresie **popularyzacji nauki**. Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego brał On udział w wielu przedsięwzięciach o charakterze popularnonaukowym, panelach dyskusyjnych w ramach Ogólnopolskich Dni Prawniczych, publikował też teksty popularne w rozmaitych periodykach.

Niesłychana aktywność organizacyjna dr hab. Macieja Rogalskiego prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, pochłaniająca niewątpliwie wiele czasu i energii musi budzić podziw, a może także zazdrość. Niesposób oprzeć się przekonaniu, że nie znalazła ona chyba należytego uznania w oczach organów założycielskich Uczelni Łazarskiego. Niemniej został oznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi przyznany postanowieniem Prezydenta RP z dnia 19 października 2005 r. i Srebrnym Medalem za długoletnią służbę, przyznany postanowieniem Prezydenta RP z dnia 19 sierpnia 2011 r. Został On także uznany przez dziennik „Rzeczpospolita” za najlepszego prawnika korporacyjnego w 2009 r.

Zarówno dorobek organizacyjny, jak i dydaktyczny dr hab. Macieja Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego należy ocenić niezwykle wysoko, wskazując, że poważnie przekracza On wymogi stawiane przed osobami ubiegającymi się. Analiza tego dorobku świadczy o wielkim zaangażowaniu Opiniowanego zarówno w sam proces przekazywania wiedzy i kształtowania kadr naukowych, jak i niewdzięczną, czasochłonną i nieznajującą uznania działalność organizatorską.

2. Ocena dorobku naukowego

Dorobek naukowy dr hab. Macieja Rogalskiego prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego jest niezmiernie bogaty, niezwykle obszerny ilościowo i doniosły jakościowo. Odnosząc się tylko do Jego publikacji **po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego** nauk prawnych należy zauważyć, że łącznie opublikował On: **3 monografie, 4 obszerne teksty w komentarzach, 67 artykułów naukowych, w tym 3 w językach obcych, 7 glos, 4 recenzje, 2 sprawozdania z konferencji, 5 materiałów pokonferencyjnych. Oprócz tego był współautorem 4 podręczników i współautorem 4 prac zbiorowych.**

Dokonując oceny dorobku naukowego Opiniowanego wypada zauważyć, że początkowo, przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora nauk prawnych jego zainteresowania koncentrowały się na zagadnieniach błędu co do okoliczności wyłączającej bezprawność czynu oraz w przestępstwie oszustwa. Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora podjął On kwestie odnoszące się do niezawisłości sędziowskiej oraz jej procesowych i ustrojowych gwarancji, koncentrując uwagę na przesłankach powagi rzeczy osądzonej w polskim procesie karnym. Zajmował się także problematyką przestępstw telekomunikacyjnych oraz prawną realizacją obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego. Podejmował także rozważania dotyczące kwestii odpowiedzialności dyscyplinarnej, funkcjonariuszu publicznych, podmiotów zbiorowych oraz odnoszących się do zasady prawdy materialnej.

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego aktywność dr hab. Macieja Rogalskiego prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego skoncentrowała się wokół szeroko rozumianej problematyki postępowania karnego. W tym nurcie mieszczą się podręczniki do części ogólnej i szczególnej prawa karnego G. Artymiak, M. Rogalski, Z. Sobolewski (red.), *Proces karny. Część ogólna*, Warszawa 2007, Opiniowany był Autorem tekstów na s. 17-31 oraz wspólnie z Z. Sobolewskim s. 32-80 i 134-164. Drugie wydanie tego podręcznika ukazało się w 2012 r. pod. red. G. Artymiak, M. Rogalskiego, Opiniowany był Autorem tekstów na s. 21-40 i wspólnie z Z. Sobolewskim s. 41 – 104 i 170 – 210. Kolejny podręcznik, to *Proces karny. Część szczególna* red. G. Artymiak, M. Rogalski, Z. Sobolewski, Warszawa 2007. Drugie wydanie tego podręcznika ukazało się w 2012 r. Do tej grupy tekstów wypada zaliczyć dwa podrozdziały pióra dr hab. M. Rogalskiego prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, zamieszczone w t. IV *Systemu prawa karnego procesowego. Dopuszczalność procesu karnego*, Warszawa 2015, s. 593 -686. Pierwszy z tych podrozdziałów dotyczy *Stanu rzeczy osądzonej (res iudicata)*. Scharakteryzowano w nim zakaz *ne bis in idem* oraz problem samego pojęcia *res iudicata* i jego funkcjonowanie w postępowaniu przygotowawczym przez sąd pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym. Drugi z podrozdziałów dotyczy zawisłości sprawy (*lis pendens*). W tym polu badawczym mieści się także tekst zamieszczony jako rozdział 7 w t. X *Systemu prawa karnego procesowego. Postępowanie przygotowawcze*, zatytułowany *Nadzór prokuratora nad postępowaniem przygotowawczym*. Zauważyć należy, że wspomniane teksty mieszczące się w tym polu badawczym spełniają oczekiwania odbiorców tego typu publikacji, gdyż charakteryzują się jasnością wykładu, precyzyjnością sformułowań, przejrzystością i należytym osadzeniem w poglądach doktryny.

Pozostałe publikacje koncentrują się wokół bardziej szczegółowych osi tematycznych. Najistotniejszą z nich z punktu widzenia recenzenta jest ta, która odnosi się do problematyki wolności komunikowania, kontroli korespondencji, w tym także podsłuchów procesowych i poza procesowych. W tym polu mieści się praca zbiorowa napisana we współautorstwie z P. Brzezińskim i B. Opalińskim *Gromadzenie i udostępnianie danych osobowych*, Warszawa 2016, w której dr hab. M. Rogalski prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, przygotował trzy rozdziały, a mianowicie: *Obowiązujące w Polsce przepisy w zakresie gromadzenia i udostępniania danych telekomunikacyjnych* (rozdz. VI, s. 109 - 176); *Praktyczne problemy stosowania przepisów w zakresie gromadzenia i udostępniania danych telekomunikacyjnych* (rozdz. 7, s. 177 - 210); wreszcie *Model zbierania i udostępniania danych telekomunikacyjnych* (rozdz. 8, s. 211 - 222). Ten ostatni wydaje się być najbardziej instrukcyjnych, zważywszy, że Opiniowany podjął w nim próbę nakreślenia zasad budowy

nowego modelu zbierania takowych danych. Zauważając zarówno niebezpieczeństwa związane z takim zbieraniem, jak i okoliczności, które jednoznacznie przemawiają za koniecznością ich zbierania. Autor trafnie zastanawiał się przy tym, czy obowiązujące w Polsce przepisy w zakresie pozyskiwania przekazów i danych telekomunikacyjnych dostatecznie chronią prawa i wolności obywatelskie przed nadmierną ingerencją państwa. Ważne są także kwestie odnoszące się do tego, czy proces pozyskiwania i przetwarzania przez uprawnione podmioty danych z bilingów jest prawidłowy. Interesujące są także wywody, dotyczące tego, czy polskie uregulowania prawne są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Kontynuacją tych rozważań jest w pewnym sensie publikacja pokonferencyjna pod red. B. Opalińskiego i M. Rogalskiego, *Kontrola korespondencji. Zagadnienia wybrane*, Warszawa 2008. Nadmienić w tym miejscu wypada, że dr hab. M. Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego właśnie obszerną pracę poświęconą kontroli korespondencji (Warszawa 2016, ss. 276) przedstawia jako najważniejsze osiągnięcie naukowe w swoim autoreferacie.

Kolejne - trzecie pole badawcze - Opiniowanego, odnosi się do zakresu uprawnień tzw. służb mundurowych w zakresie kontroli operacyjnej. W polu tym mieści się szereg Jego artykułów, przy czym do najważniejszych z nich wypada zaliczyć cztery, a mianowicie: trzy książki napisane wspólnie z B. Opalińskim i P. Szustakiewiczem, czyli: *Ustawa o Policji. Komentarz*, Warszawa 2015, ss. 403; *Ustawa o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu. Komentarz*, Warszawa 2017, ss. 405; *Służby specjalne w systemie administracyjnym Rzeczypospolitej Polskiej*, Warszawa 2016, ss. 182. W każdej z nich Opiniowany jest Autorem obszernych, kompetentnych wywodów. Zamieszczono je w *Ustawie o Policji* na s. 1 – 8, 61 – 193, 251 – 286 oraz 397 – 400. W *Ustawie o Agencji Bezpieczeństwa...*, wywody dr hab. M. Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, znalazły się na stronach: 4 – 33; 62 – 180 oraz 381 – 387. W ostatniej z tych trzech książek poświęconych służbom specjalnym, teksty Opiniowanego pomieszczono na s. 13 – 20 i 55 – 136. Istotne rozważania z tego obszaru znalazły się także w dalszych czternastu artykułach w języku polskim i sześciu w języku angielskim. Wskazać wśród nich wypada w pierwszym rzędzie teksty: M. Rogalski, A. Stachniak – Rogalska, *Udostępnianie bilingów rozmów telefonicznych*, „Państwo i Prawo” 2012, nr 9, s. 31 – 43; *Udostępnianie danych telekomunikacyjnych sądom i prokuratorom*, „Prokuratura i Prawo” 2015, nr 12, s. 59 – 73; *Kontrola i utrwalanie rozmów w procesie karnym*, „Prokuratura i Prawo” 2017, nr 6, s. 5-15; *Podstuch pozaprocesowy*, w: B. Hołyst (red.), „Księga Pamiątkowa XX-lecia Wydziału Prawa i Administracji. Przyszłość prawa”, Warszawa 2017, s. 467 – 478; *Wybrane aspekty*

praktyczne stosowania art. 218 k.p.k., w: T. Grzegorzczak, R. Olszewski, „Verba volant, scripta manent. Proces karny, prawo karne skarbowe i prawo wykroczeń po zmianach z lat 2015 – 2016. Księga pamiątkowa poświęcona Profesor Monice Zbrojewskiej”, Warszawa 2017, s. 324 – 333; M. Rogalski, B. Opaliński, *Gromadzenie i udostępnianie danych telekomunikacyjnych. Postulaty de lege lata i de lege ferenda*, w: B. Opaliński, M. Rogalski (red.), „Kontrola korespondencji. Zagadnienia wybrane”, Warszawa 2018, s. 84 – 98; *Legal regulations for the collection and sharing of data telecommunications in Poland*, „Law Review” 2016, vol. VI, issue 2, s. 3 – 21.

Do niezwykle ważnych, a mieszczących się w tym polu badawczym należy także glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 30 września 2014 r., w którym Opiniowany odniósł się do kwestii ponoszenia kosztów związanych z usługą przekazywania poczty elektronicznej, przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, stwierdzając, że usługa poczty elektronicznej nie jest usługą telekomunikacyjną, lecz usługą społeczeństwa informacyjnego, wyłączoną z mocy art. 2 lit. c Dyrektywy 2002/21/WE z zakresu usług łączności elektronicznej (OSP 2016, Nr 11, poz. 102).

Dr hab. M. Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego w swych publikacjach pohabilitacyjnych kontynuuje rozważania zapoczątkowane na wcześniejszych etapach swojej drogi naukowej, a mianowicie odnoszące się do przesłanek procesu karnego i powagi rzeczy osądzonej, a także prawomocności formalnej i materialnej oraz tożsamości czynu, w tym także zakazu *ne bis in idem*. Tym kwestiom poświęcił On dwanaście artykułów, w tym jeden w języku angielskim, podsumowując w nich niejako poszerzając i pogłębiając swoje wcześniejsze rozważania. Wśród tekstów leżących w tym czwartym polu badawczym Opiniowanego, należy zwrócić uwagę m.in. na: *Zasada prawdy materialnej a zakaz ne bis in idem*, w: M. Mozgawa, K. Dudka (red.), „Kodeks karny i kodeks postępowania karnego po dziesięciu latach obowiązywania. Ocena i perspektywy zmian”, Warszawa 2009, s. 232 – 243; *Zakaz ne bis in idem – prawo podmiotowe sprawcy czynu karalnego*, w: T. Grzegorzczak (red.), „Funkcje procesu karnego. Księga jubileuszowa Profesora Janusza Tyłmana”, Warszawa 2011, s. 335 – 348; *Odpowiedzialność karna a inne rodzaje odpowiedzialności. Zasada ne bis in idem*, w: Z. Cwiakalski, J. Posłuszny (red.), „Demokratyczne państwo prawne. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Andrzejowi Zollowi”, Przemyśl - Rzeszów 2012, s. 241 - 256; *Wygaśnięcie prawa do oskarżenia na skutek prawomocnego umorzenia postępowania przygotowawczego*, w: T. Grzegorzczak, J. Izydoreczak, R. Olszewski (red.), „Z problematyki funkcji procesu karnego”, Warszawa 2013, s. 198 – 205; *The Institution of Res Judicata and the Principle of Ne Bis In Idem in Selected Legal Regulations*

of European States, „Miscellanea Iuris Gentium” 2007 - 2008, nr X/XI, s. 7-32. W tym nurcie mieszczą się także cztery, świetnie napisane glosy do wyroków, uchwały i postanowienia Sądu Najwyższego, bardzo dobrze osadzone w poglądach doktryny i nawiązujące do rozwiązań literatury.

Artykuły dr hab. M. Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, odnoszące się do problematyki przesłanek procesu karnego, powagi rzeczy osądzonej, zakazu *ne bis in idem*, prawomocności formalnej i materialnej, tożsamości czynu, mają niezwykle istotne znaczenie zarówno dla praktyki, jak i dla doktryny prawa karnego procesowego. Odnoszą się one do kwestii bardzo trudnych, budzących rozmaite wątpliwości w doktrynie i dlatego dokonania Opiniowanego na tym polu są nie do przecenienia.

Dr hab. M. Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, kontynuuje także rozważania zapoczątkowane wcześniej, a dotyczące przestępczości telekomunikacyjnej. Stanowią one kolejny, piąty już nurt dociekań. Problematyki tej dotyczy siedem interesujących artykułów i jedna glosa. Najważniejszymi z nich, zdaniem piszącego te słowa są teksty: *Procesowe aspekty przestępczości telekomunikacyjnej – postanowienie o umorzeniu postępowania i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw*, w: Z. Cwiakalski, G. Artymiak, „Współzależność prawa karnego, materialnego i procesowego. W świetle kodyfikacji karnych z 1997 r. i propozycji ich zmian”, Warszawa 2009, s. 673 – 687; *Przestępstwa z art. 268 k.k. i 286 k.k. w działalności telekomunikacyjnej*, w: T. Bojarski, A. Michalska – Warias, I. Nowikowski, K. Nazar – Gutowska, J. Piórkowska – Flieger, D. Firkowski (red.), „Teoretyczne i praktyczne problemy współczesnego prawa karnego”, Lublin 27 – 27 września 2011, s. 247 – 258; *Wybrane aspekty przestępczości telekomunikacyjnej*, w: A. Błachnio – Parzych, J. Jakubowska – Hara, J. Kosonoga, H. Kuczyńska (red.), „Problemy wymiaru sprawiedliwości karnej. Księga Jubileuszowa Profesora Jana Skupińskiego”, Warszawa 2013, s. 304 – 311.

Podkreślić należy, że wszystkie teksty z tego nurtu charakteryzują się doskonałą znajomością dotychczasowego dorobku doktryny, głęboką analizą orzecznictwa, a znacząca część z nich osadzona jest także w systemie europejskiego porządku prawnego. Zwraca przy tym uwagę trafność stawianych hipotez, jasność wywodów i precyzja rozważań.

Doświadczenia praktyczne, nabyte z racji pełnionych funkcji w rozmaitych instytucjach telekomunikacyjnych, spowodowały, że Opiniowany znaczącą część swojego dorobku poświęcił kwestiom dotyczącym prawa telekomunikacyjnego, regulacjami rynku telekomunikacyjnego, ochrony użytkowników końcowych oraz odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług telekomunikacyjnych, a także gospodarowaniem częstotliwościami. Kwestii tych stanowiących szóste pole badawcze

dotyczy wiele tekstów dr hab. M. Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego. Wśród nich wskazać należy zbiorowe opracowanie pod Jego redakcją *Prawo telekomunikacyjne*, Warszawa 2011, ss. 816, w których opracował On części dotyczące pojęcia i zakresu regulacji sektorowej (wspólnie z D. Gałęcką) s. 31 - 34, polityki regulacyjnej 35 -44, świadczenia usług telekomunikacyjnych (wspólnie z J. Steppą), s. 415 – 502, wreszcie obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz porządku publicznego s. 682 – 727. Problematyki tej dotyczy także opracowanie zbiorowe *Nowela listopadowa prawa telekomunikacyjnego*, Warszawa 2014, w której Opiniowany przygotował część dotyczącą świadczenia usług telekomunikacyjnych. Kwestii tej dotyczy także monografia dr hab. M. Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego *Świadczenie usług telekomunikacyjnych*, Warszawa 2014, a także osiemnaście dalszych artykułów, w tym dwa w języku angielskim oraz jedna glosa. Z tekstów tych zwrócić wypada uwagę na: *Warunku umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych*, w: M. Bernatt, A. Jurkowska – Gomułka, M. Namysłowska, A. Piszcz (red.), „Wyzwania dla ochrony konkurencji i regulacji rynku. Księga jubileuszowa dedykowana profesorowi Tadeuszowi Skocznemu”, Warszawa 2017, s. 623 – 632; *Legal Aspects of Innovations*, w: B. Jacobfeuerborn (red.), „Innovating Innovation”, Warszawa 2013, s. 69 – 74.

Mieszczące się w tym nurcie teksty wydają się szczególnie ważne nie tylko dla dociekań teoretycznych, lecz przede wszystkim dla praktyki. Nie tracąc znamienia przystępności i komunikatywności zawierają w swojej treści pogłębioną analizę podjętych zagadnień.

Siódme pole badawcze Opiniowanego odnosi się do różnic pomiędzy odpowiedzialnością karną, a administracyjną. Jest to obszar dość zaniedbany w praktyce i dlatego dobrze się stało, że dr hab. M. Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, podjął rozważania z tej dziedziny. Żałować nieco należy, że nie odniósł się do tego czy w zakresie odpowiedzialności za przestępstwa gospodarcze należałoby – przynajmniej w odniesieniu do niektórych czynów – zastąpić odpowiedzialność karną, odpowiedzialnością administracyjną. W tym nurcie badawczym godzi się zauważyć niezwykle ważne rozważania Opiniowanego, odnoszące się do aksjologii administracyjnych kar pieniężnych. Zob. *Aksjologia administracyjnych kar pieniężnych*, w: J. Zimmermann (red.), „Aksjologia prawa administracyjnego”, Warszawa 2017, s. 1195 – 2005. Obok tej krótkiej, ale jakże ważnej pracy, wspomnieć należy o tekście: *Postępowanie przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej w sprawie nałożenia kar pieniężnych*, w: J. Sługocki, (red.), „Dziesięć lat polskich doświadczeń w Unii Europejskiej”, t. I, Wrocław 2014, s. 293 – 306.

Niejako na marginesie tych zasadniczych rozważań pozostają stanowiące ósme pole badawcze, dotyczące problematyki dowodowej, w aspekcie dowodu nielegalnego i ochrony danych osobowych, a także instytucji konsensualnych, co nie znaczy, że teksty mieszczące się w tym polu są słabsze lub mniej znaczące. W tym nurcie wskazać należy na pięć tekstów i jedną głosę, z których szczególnie ważne wydają się trzy: *Zasada legalizmu w procesie karnym po noweli do kodeksu postępowania karnego z dnia 27 września 2013 r.*, „Prokuratura i Prawo” 2015, nr 1 -2, s. 46 – 59; *Procesowe gwarancje zasady legalizmu*, w: B. Dudzik, J. Kosowski, I. Nowikowski (red.), „Zasada legalizmu w procesie karnym”, Lublin 2015, s. 369 – 382; *Odformalizowanie procesu w zakresie instytucji konsensualnych?*, w: D. Gil (red.), „W kierunku odformalizowania postępu sądowego”, Lublin 2017, s. 111-124.

Artykuły dr hab. Macieja Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego składające się na Jego dorobek naukowy wyróżniają się rzetelnością badawczą, oryginalnością podjętej tematyki, ostrożnością wniosków. Ważne są one także dla refleksji prawniczej w zakresie postępowania karnego, prawa wykroczeń, prawa karnego, prawa karnego wykonawczego, a także, co warto zauważyć, pozakodeksowego prawa karnego oraz prawa administracyjnego. Teksty Opiniowanego świadczą o Jego naukowej pasji, olbrzymiej erudycji oraz umiejętności prowadzenia precyzyjnej i opartej na trafnych hipotezach analizy naukowej, wreszcie zdolności do jasnego, precyzyjnego formułowania wniosków. Są one świadectwem olbrzymiej wiedzy teoretycznej, którą dr hab. Maciej Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego umie spożytkować, formułując teksty niezwykle jasne, precyzyjne. Dorobek naukowy dr hab. Macieja Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego wypada uznać za **niezwykle ważny dla nauki**.

Reasumując przedhabilitacyjny dorobek naukowy dr hab. Macieja Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego wypada uznać za poważny w sensie merytorycznym i ilościowym. Spełnia on ze znaczącym naddatkiem wymogi stawiane dokonaniom osób ubiegających się o tytuł profesora.

3. Ocena monografii będącej generalną podstawą wniosku o nadanie tytułu naukowego.

Ustawa z dnia 14 marca 2003r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (jt. Dz. U. 2017, poz. 1789) nie formułuje w odniesieniu do osób ubiegających się o tytuł naukowy, aby przedstawiły wśród swoich osiągnięć monografię. W myśl art. 169 pkt. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. przepisy wprowadzające ustawę – prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1669) ustawa ta straciła

moc z dniem wejścia w życie ustawy z 3 lipca 2018 r. Ustawa z dnia 3 lipca 2018 r. weszła w życie z dniem 1 października 2018 r. Wniosek dr hab. Macieja Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego został złożony przed datą wejścia w życie tej ustawy. Postępowanie przed Radą Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego w sprawie nadania dr hab. Maciejowi Rogalskiemu, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego tytułu profesora nauk prawnych zostało wszczęte w dniu 23 maja 2018 r. Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016, poz. 882 i 1311) podjęła w dacie nieznanej recenzentowi, ale informację o tym przekazała pismem z dnia 4 września 2018 r., przy czym recenzent pismo z dnia 7 września 2018 r. o powołaniu go na recenzenta w tym przewodzie otrzymał dopiero 2 października 2018 r.

Z treści ustawy z 20 lipca 2018 r. prawo o szkolnictwie wyższym z art. 177 nie wynika, aby ubiegający się o tytuł winien wskazać przy swoim wniosku najważniejsze osiągnięcie naukowe po uzyskaniu stopnia dr hab. Z treści art. 177 ust. 4 ustawy z 20 lipca 2018 r. wynika jedynie, że tytuł profesora nadaje się w dziedzinie, albo w dziedzinie i dyscyplinie lub w dyscyplinach. W myśl art. 227 ust. 1 pkt. 1 a i b ustawy z 20 lipca 2018 r., tytuł profesora może być nadany osobie, która posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz wybitne osiągnięcia naukowe, krajowe lub zagraniczne. Uczestniczyła w pracach zespołów badawczych, realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub odbyła staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, lub prowadziła badania naukowe, lub prace rozwojowe w uczelniach, lub w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych.

Dr hab. Maciej Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego, w swoim wniosku, jako najważniejsze osiągnięcie naukowe po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych wskazał publikację *Kontrola korespondencji*, Warszawa 2016, s. 376. Wskazana przez Niego praca jest dziełem recenzowanym przez dwóch profesorów. Ukazała się w renomowanym wydawnictwie C.H. Beck w 2016 roku. Składa się z 8 rozdziałów rozbitych na mniejsze części, poprzedzonych niezwykle krótkim, ascetycznym w swej lakoniczności wstępem, w którym Autor wyjaśnia, jak rozumie tajemnicę komunikowania, kontrolę korespondencji i jakich obszarów ta kontrola może dotyczyć. Treść wstępu z natury rzeczy musi budzić zastrzeżenia z uwagi na podniesioną już skrótowość jego treści. Należało oczekiwać, że zostanie w niej przedstawiona teza pracy, hipotezy badawcze, pytania eksplanacyjne, a w dalszej części chciałoby się poznać metody badawcze, jakie stosuje Autor, metodologię, granice rzeczowe, chronologiczne i terytorialne dzieła, w końcu zaś omówienie

źródeł i literatury przedmiotu. Tego wszystkiego we Wstępie zabrakło. Piszący te słowa nie obciążałby jednak tymi brakami Autora, gdyż jest to wyraźnie wynikiem przyjętej koncepcji wydawnictwa w stosunku do wszystkich dzieł z serii „Monografie prawnicze”. Trudno się jednak zgodzić z taką praktyką, z tym, że wydawnictwo najbardziej nawet renomowane narzuca autorom rygory formułowania wstępu, obniżając w ten sposób zdaniem recenzenta walory pracy. Środowisko naukowe powinno wyraźnie dawać odpór tego rodzaju praktykom, a nie podporządkowywać się przyjętym przez wydawnictwo założeniom. Niestety takie narzucanie zasad publikowania wynika z faktu, że praktycznie dwie oficyny wydawnicze C. H. Beck i Wolters Kluwer zmonopolizowały rynek wydawnictw prawniczych. Zaistniałą sytuację należy uznać za niezwykle przykrą i dokuczliwą.

Dr hab. Maciej Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego w kolejnych rozdziałach przedstawił pojęcie korespondencji (rozdz. I), tajemnicę korespondencji w prawie polskim (rozdz. II) i w prawie międzynarodowym (rozdz. III). Niesłusznie jednak, w tym rozdziale nie zdecydował się na rozbieżności rozważań na mniejsze jeszcze części i przedstawienie tajemnicy korespondencji w uniwersalnym (powszechnym) prawie międzynarodowym, czyli systemie ONZ, w systemie Rady Europy i dalej Unii Europejskiej. „Wepchnięcie” wszystkich tych kwestii do jednego rozdziału zatytułowanego „Przepisy międzynarodowe” nie było dobrą decyzją, gdyż wywód przez to jest nieprzejrzysty i nieco chaotyczny. Pogłębia to wrażenie fakt, że Autor w tym podrozdziale przedstawia także rozwiązania przyjęte w różnych systemach krajowych, prezentując orzecznictwo sądów konstytucyjnych w Czechach, na Słowacji, Austrii, Słowenii, Rumunii oraz orzecznictwo w tym zakresie Federalnego Sądu Konstytucyjnego Niemiec, stosowne orzeczenia Wielkiej Brytanii i wybrane judykaty Polskiego Trybunału Konstytucyjnego. Takie ujęcie uważam za poważny mankament dzieła, tym więcej, że w kolejnym wyroku Autor poświęca uwagę najważniejszym, a przecież nie wszystkim orzeczeniom Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. Ta wybiórczość jest nieuzasadniona, tym więcej, że dostęp do orzeczeń Strasburskich przez bazę HUDOC jest niezwykle proste i łatwo dostępne. Z bazy tej dr hab. Maciej Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego nie skorzystał, zadowolając się tymi orzeczeniami, które wykorzystał polski Trybunał Konstytucyjny. Żałować należy, że przy tej okazji nie odniesiono się do wywodów zawartych w Komentarzu do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności pod red. L. Garlickiego. Jest ona wymieniona w Bibliografii, ale niestety błędnie. Jej jedynym redaktorem jest L. Garlicki, natomiast P. Hofmański i A. Wróbel to jedynie autorzy, a nie redaktorzy jak pisze dr hab. Maciej Rogalski,

prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego. Komentarz do art. 8, którego w ustępie 1 pomieszczono tajemnicę korespondencji napisał w Komentarzu L. Garlicki (s. 479 – 550).

Należało także odnieść się do Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności do treści art. 7, 15 i 41 ust. 2 pkt. b oraz Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych w zakresie art. 17 koniecznym byłoby przy tym dokonanie analizy judykatów Komitetu Praw Człowieka. Porównawczo można by było sięgnąć także do innych, regionalnych regulacji praw człowieka w zakresie statuowania tajemnicy korespondencji.

W dalszej części pracy omówiono problem wydawania korespondencji, przesyłek i wykazu połączeń w postępowaniu karnym (rozdz. IV), kontroli korespondencji w postępowaniu karnym wykonawczym (rozdz. V), udostępniania korespondencji, przesyłek i wykazu połączeń na podstawie ustaw szczególnych (rozdz. VI), wykonywanie obowiązku wydawania korespondencji (rozdz. VII), wreszcie kwestię odpowiedzialności karnej za naruszenie tajemnicy korespondencji (rozdz. VIII). Pracę zamyka syntetyczne, zgrabnie napisane zakończenie, zatytułowane jako wnioski, które pokazują dogłębną znajomość problematyki przez Autora. Uzupełnia pracę indeks rzeczowy oraz otwierająca tom Bibliografia, niestety niepełna i niepodzielona na źródła i literaturę. Za taki układ Bibliografii znowu winić chyba wypada nie Autora, lecz Wydawnictwo i przyjęte przez nie zasady.

Treść ocenianej pracy jest solidnie udokumentowana. Autor, co istotne, zajmuje częstokroć krytyczne stanowisko, wobec opinii innych autorów, które konfrontuje, podziela, poddaje w wątpliwość, bądź odrzuca, jeśli nie wytrzymują krytyki. Opiniowany posługuje się bogatym i precyzyjnym językiem. Praca dowodzi olbrzymiej wiedzy prawniczej Autora oraz Jego wysokiej sprawności intelektualnej. W sumie należy stwierdzić, że jest to dzieło oryginalne, wyraźnie wzbogacające dorobek polskiej literatury z zakresu postępowania karnego. Czytelnik raz jeszcze może się przekonać, że dominującą cechą Jego twórczości naukowej jest rzetelność badawcza połączona z ostrożnością wniosków, jasnością sądów i głębią refleksji. Łączy to Opiniowany z krytycznym stosunkiem do ustaleń poprzedników i dążeniem do konfrontacji obrazu wyłaniającego się z przekazów normatywnych ze świadectwami praktyki. Cechująca Dr hab. Macieja Rogalskiego, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego ostrożność poznawcza wyraża się w unikaniu sądów ogólniejszej natury nieznajdujących potwierdzenia w materiale źródłowym, umiejętność syntezy oraz jasność wykładu.

Za dominujące cechy rozprawy należy uznać krytyczny stosunek Autorka do ustaleń poprzedników, jasność wywodów i dobrą polszczyznę. Dr hab. Maciej Rogalski, prof. nadzw.

Uczelni Łazarskiego przyjmuje krytyczne stanowisko zarówno wobec źródeł, jak i opinii innych autorów. Poglądy sformułowane w doktrynie poddaje w wątpliwość, podziela, bądź odrzuca, jeśli nie wytrzymują krytyki. Opiniowany dowiódł, że jest inteligentnym i kompetentnym badaczem, który w polu swoich dociekań porusza się z dużym znawstwem, prezentując doskonałą znajomość analizowanej problematyki.

W rezultacie dr hab. Maciej Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego przygotował i przedstawił wartościowo poznawczą pracę, dowodząc swojej wiedzy prawniczej oraz sprawności intelektualnej. **Książka *Kontrola korespondencji* wnosi istotny wkład do badań w zakresie postępowania karnego, prawa karnego wykonawczego, prawa administracyjnego prawa karnego i ustaw szczególnych z pogranicza tych praw zappełniając dotkliwą lukę w doktrynie prawa.**

4. Wnioski

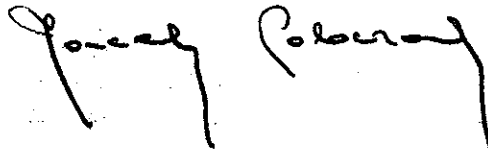
Mając na uwadze powyższe z pełną odpowiedzialnością stwierdzam, że całość dorobku dr hab. Macieja Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego dowodzi **Jego wyjątkowo wysokich kwalifikacji badawczych i ugruntowanej pozycji naukowej.** Opiniowany spełnia ze znaczącym nadstatkiem warunki wynikające z treści art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, gdyż Jego osiągnięcia naukowe znacznie przekraczają wymogi stawiane w postępowaniu habilitacyjnym (art. 26 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy).

Posiada osiągnięcia w opiece naukowej, gdyż był promotorem w 3 przewodach doktorskich zakończonych nadaniem stopnia doktora (art. 26 ust. 1 pkt 3 lit. a cyt. ustawy), jest promotorem w 1 otwartym przewodzie doktorskim (art. 26 ust. 1 pkt 3 lit. b cyt. ustawy), wreszcie był w dwóch przewodach habilitacyjnych i w pięciu przewodach doktorskich (art. 26 ust. 1 pkt 3 lit c cyt. ustawy).

Dr hab. Maciej Rogalski, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego kierował zespołem badawczym, realizującym krajowy projekt badawczy i uczestniczy w międzynarodowym projekcie badawczym. Aktywnie uczestniczy w licznych konferencjach naukowych, zarówno w międzynarodowych, jak i ogólnopolskich (po uzyskaniu stopnia dr hab. wziął czynny udział w 74 konferencjach naukowych i 12 konferencjach międzynarodowych).

Opiniowany ma praktyczne doświadczenie zawodowe, jest aktywny na polu działalności redakcyjnej i wydawniczej, a także na polu popularyzacji nauki. Prowadzi bardzo szeroką działalność dydaktyczną.

Dlatego też w całej rozciągłości **popieram wniosek o nadanie** dr hab. Maciejowi Rogalskiemu, prof. nadzw. Uczelni Łazarskiego **tytułu profesora nauk prawnych**. Opiniowany w pełni na to od dawna zasługuje. Wypada jedynie wyrazić żal, że wniosek o nadanie tytułu profesora został złożony tak późno, gdyż Opiniowany zasługiwał w ocenie niżej podpisanego na ten tytuł wiele lat wcześniej.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Jacek Polak". The signature is written in a cursive, somewhat stylized script.